

.10 07.

N:o 92.

Af herr **J. H. G. Fredholm** i Stockholm, om antagande af ny
instruktion för Riksdagens revisorer.

Behovvet af en förnyad instruktion för Riksdagens revisorer har länge gjort sig kämbart. Revisorerna sjelfve hafva vid mer än ett tillfälle erinrat om behöfligheten af en omarbetning af nu gällande instruktioner. Senast uttalade sig 1884 års revisorer om önskvärdheten af att en ny instruktion för revisorerna af stats-, riksgälds- och bankoverken måtte utarbetas, och med anledning af detta uttalande tillsatte Kongl. Maj:t en komité med uppdrag att afgifva förslag till en sådan instruktion.

Det sålunda utarbetade förslaget framlades för 1885 års Riksdag. Vid föredragning i kamrarne af detta förslag med deri af det samman-satta stats- och bankoutskottet gjorda ändringar stannade kamrarne i olika beslut. Denna skiljaktighet i besluten föranledde ett sammanjemknings-förslag, som antogs i Andra Kammaren men föll i den Första med anledning deraf, att sistnämnde kammare icke ville godkänna den lydelse, som 15 § i sammanjemkningsförslaget egde. Första Kammaren ville nemligen icke, att revisorerna skulle i instruktionen medgifvas rätt att genom sin ordförande direkt inhemta upplysningar från vederbörande myndigheter, utan skulle detta fortfarande som hittills, enligt nu gällande instruktioners föreskrift, ske på en omväg på så sätt, att revisorerna genom sin ordförande till statsministern derom framstälde begäran.

Denna skiljaktighet i uppfattning om hvad den 15 § rätteligen borde innehålla synes mig hafva en mera teoretisk än praktisk betydelse. Ty lika litet som nu gällande stadgande i 4 § af instruktioner för revisorerna af

statsverket kunnat förhindra, att genom omständigheterna makt en praxis utbildat sig i nära öfverensstämmelse med lydelsen af sammanjemkningsförslagets 15 §, lika litet torde bibehållandet af förstnämnda stadgande i en ny instruktion kunna medföra den verkan, att revisorerna för framtiden skulle blifva förhindrade att så som hittills förskaffa sig önskade upplysningar på det enkla sättet, att de derom hos vederbörande, sjelfva eller genom vid revisionen anställda kanslibiträden, göra förfrågan.

En eftergift för Första Kammarens uppfattning i denna punkt synes mig därför icke försätta revisorerna i sämre läge än det, hvari de nu befinna sig. Men skulle man genom en sådan eftergift kunna vinna det länge eftersträfvade och högst önskvärda målet att få till stånd en mera tillfredsställande instruktion för Riksdagens revisorer än de nu gällande, så vore ändock något vunnet. För min del anser jag visserligen, att den vid 1885 års riksdag föreslagna instruktionen i mycket skulle kunna hafva varit bättre. Den erbjuder dock många företräden framför de nu gällande, förnämligast därför, att den är endast en. Och om tillika tages i betraktande de mycket stora svårigheter, som i allmänhet äro förenade med att få äfven enkla reformer till stånd, och den långa tid, som dertill i vanliga fall åtgår, så tillåter jag mig, med lemnad af mina egna önskingar å sido, föreslå,

att Riksdagen behagade antaga det af samman-satta stats- och bankoutskottet vid 1885 års riksdag framlagda sammanjemkningsförslag till instruktion för Riksdagens revisorer, med den ändring, att i stället för den der föreslagna 15 § infördes motsvarande stadgande i nu gällande instruktion för Riksdagens revisorer af statsverket.

Om remiss till statsutskottet anhålles.

Stockholm den 29 januari 1892.

J. H. G. Fredholm.